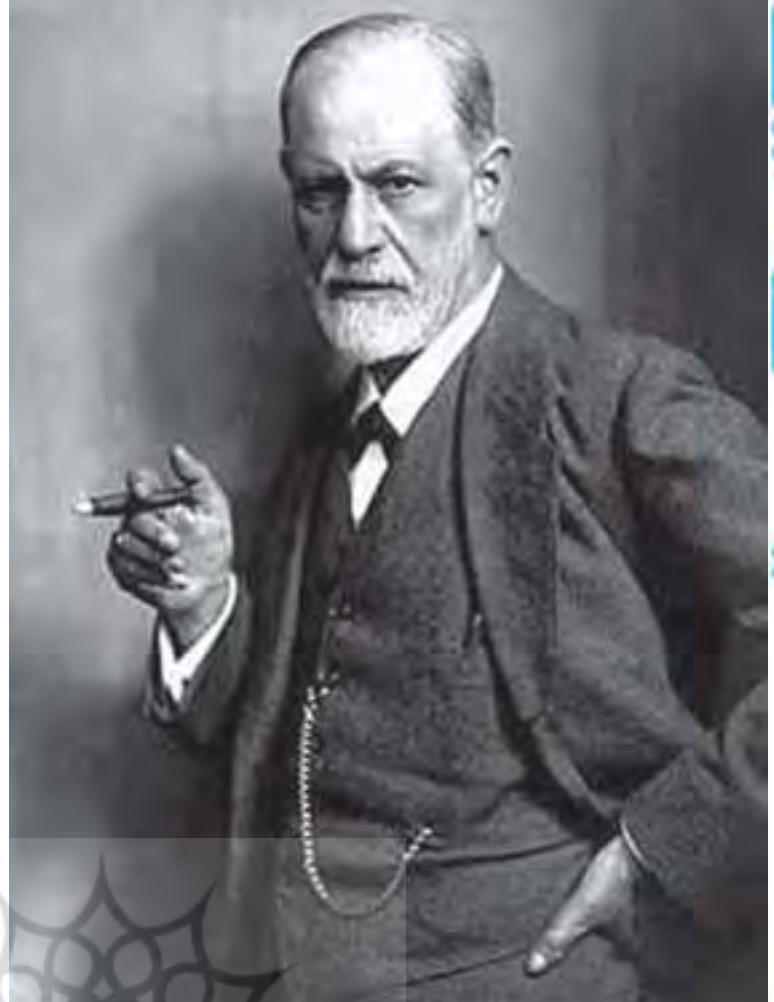


آدلر، زندگی، تحول فکری و اندیشه‌های او

لیورا سعید

کارشناس ارشد روانشناسی (تهران)



آلفرد آدلر (Alfred Adler) از روانشناسان بنام اتریشی بود. آدلر معمولاً به عنوان نخستین پیشگام گروه روانشناسی اجتماعی در روانکاوی تلقی می‌شود، زیرا در (۱۹۱۱) از فروید جدا شد. او نظریه‌ای را تدوین کرد که "علایق اجتماعی" در آن نقش عمده‌ای را ایفا می‌کند و او تنها روانشناسی است که یک گروه چهار نفره تشکیل داد که به نام او نامیده می‌شود.

آدلر در ابتدا دانش آموز ضعیفی بود، به اندازه‌های ضعیف که معلمی به پدرش گفت که این پسر برای هیچ شغلی جذش‌گرد کفایش مناسب نیست. اما آدلر با پشتکار و فداکاری خود را از پایین ترین سطح کلاس بالا کشید. هم از نظر اجتماعی و هم از نظر تحصیلی سخت قلاش کرد تا بر عقب ماندگی‌ها و حقارت‌هایش غلبه کند و بدین ترتیب برای نظریه آینده‌اش دایر بر اینکه شخص باید نقاط ضعفش را جبران کند نمونه‌ای شد. توصیف احساس‌های حقارت، که بعداً بخش اصلی نظام اورا تشکیل داد، بازتاب مستقیم تجارت اولیه خود است، دینی که آدلر آزادانه به آن اعتراف کرد.

آدلر در چهار سالگی، هنگامی که از دست و پنجه نرم کردن با ذات‌الریهای که او را تادم مرگ برده بود بهبودی حاصل کرد،

زندگی آدلر:

آدلر (۱۸۷۰ - ۱۹۳۷) در یک خانواده ثروتمند که در خومه وین، اتریش، زندگی می‌کردند به دنیا آمد. کودکی او با بیماری، حسادت برادر بزرگ‌تر و طرد شدن از سوی مادرش مشخص شده بود. او خود را شخصی زشت و کوچک اندام تلقی می‌کرد. آدلر نسبت به پدرش بیش از مادرش احساس نزدیکی می‌کرد و شاید مانند یونگ، بعدها به این دلیل با مفهوم عقده ادبی مخالفت کرد که در تجارت دوره کودکی اش انعکاسی نداشت. آدلر در کودکی با جدیت تمام کار می‌کرد تا نزد همسالانش محبوبیت به دست آورد و به تدریج که بزرگ‌تر شد، به احساس عزت نفس و پذیرش از سوی دیگران دست یافت که در میان افراد خانواده‌اش سراغ نداشت.

فزاينده بین آن دو از ميان برداشته شود، اما در سال ۱۹۱۱ آدلر رسماً با ديدگاه فرويدی به مخالفت برخاست. او به عنوان يكى از اولين مریدان فرويد از جامعه روانپژشكى وين کثار كشيد و در دهه سال هاي ۱۹۲۰ مكتب روانشناسي فرد نگر را بنیاد نهاد. بعدها آدلر فرويد را كلام هيردار توصيف كرد و روانکاوي او را «كتيف» خواند.

فرويد از آدلر به عنوان «تايهنجار» و «ديوانه شهرت» ياد مي کرد. آدلر در جنگ جهانى اول به عنوان پزشك در ارتش خدمت كرد و پس از آن كلينيک هاي راهنمای کودكان را در مدارس وين سازماندهي كرد. در سال هاي دهه ۱۹۲۰ نظام روانشناسي اجتماعي وى كه خود آن را روانشناسي فردی می ناميد پيروان زيادي پيدا كرد. آدلر نويسنده اى پرکار و سخن رانی خستگى ناپذير بود و در تمام عمرش حدود يكصد كتاب و مقاله به چاپ رساند. كتاب "اصول تجربى و نظرى روان شناسی فردی" بهترین معرف نظرىه اش در زمینه شخصيت است. در ۱۹۲۶ آدلر نخستين بازديد از چندين بازديد خود از آمرika را انجام داد و هشت سال بعد به استادى روانشناسي باليني در دانشکده پزشكى لانگ آيلند نيويورك منصوب شد وى در حالى كه برای ابراد سخنرانى پر حرارت در سفر بود، در آبردين، اسكتلندي درگذشت.

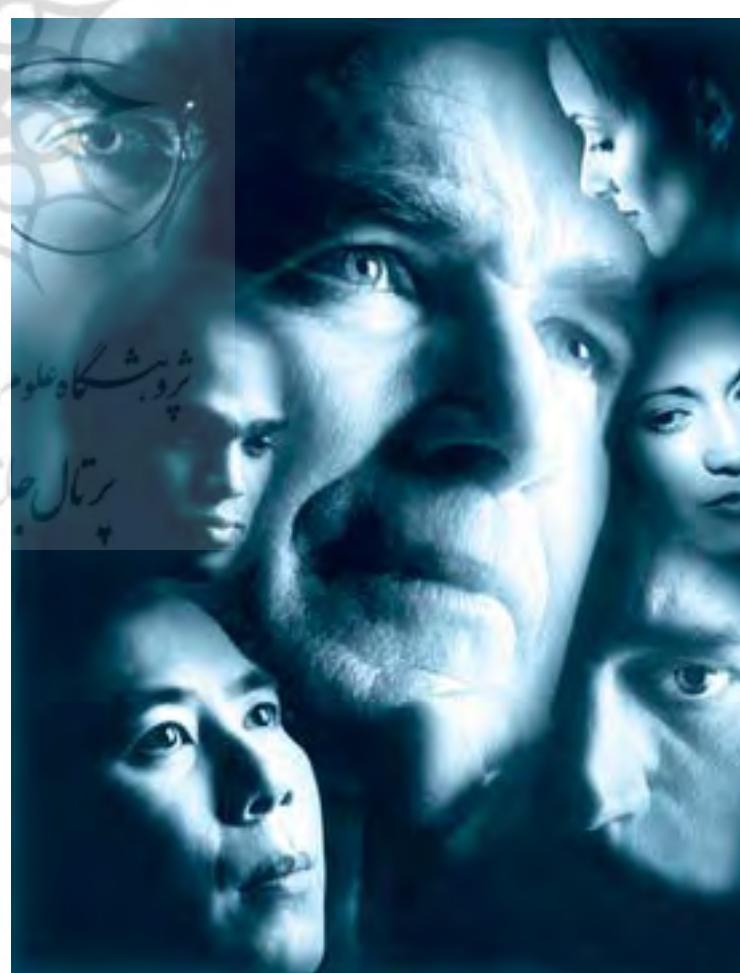
فرويد در پاسخ به نامه دوستى كه مرگ آدلر به شدت متاثر شد بود نوشت، "من معنای دلسوzi شما برای آدلر را نمی فهمم. برای يك پسر يهودی كه از حومه وين خارج می شود مرگ در آبردين به خود يك موقعیت بى سابقه و دليلی است بر اينكه تا چه اندازه پيش رفته است. دنيا در برابر مخالفتىن با روانکاوي پاداش خوبی به اداد".

تاریخچه تحول فكري آدلر:

آدلر ابتدا عضوان جمن روانشناسان وين بود و تا اندازه اى افكار فرويد تاثير پذيرفته بود. تفاوت عمدۀ ديدگاه آدلر با فرويد در اين بود كه او تاكيد زيادي بر تاثيرات عوامل اجتماعي و ميل به برترى شخصيت و رشد آن می کرد. آدلر قويا تاكيد می کرد كه انسان رانمي توان مجزا از ديگران مورد مطالعه قرار دارد، بلکه مطالعه انسان فقط باید در زمینه اى اجتماعي او انجام پذيرد. از ميان فلاسفه یونان قدیم، آدلر از افكار رواقیون متاثر بوده است. بطور يكه اعمال و رفتار انسان را تا حدود زيادي زايده داشت.

تصمیم گرفت پزشك شود. درجه دكتري پزشكى خود را در ۱۸۹۵ از دانشگاه وين درياافت كرد. پس از گرفتن تخصص چشمپزشكى و سپس اشتغال در پزشكى عمومى، به روانپژشكى روی آورد. در ۱۹۰۲ شركت در نشست هاي بحث گروهي هفتگي فرويد را به عنوان يكى از چهار عضو مجله آغاز كرد. گرچه از نزديك با فرويد گفته بود كه آدلر حوصله اش را سر مى برد.

آدلر در چند سال بعد نظرىه اى درباره شخصيت تدوين کرد كه از بسياري جهات با نظرىه فرويد تفاوت داشت و تاكيد فرويد بر عوامل جنسى را آشكارا مورد انتقاد قرار داد. بر خلاف فرويد، كه اعمال بشر را نتيجه غرایيز می دانست و یونگ كه رفتار انسان را ناشى از طرحهای ارشی می پنداشت، آدلر اعمال و رفتار انسان را زايده كشش های اجتماعي می داند. در ۱۹۱۰ فرويد رياست انجمن روانکاوي وين را به نام او كرده بود تا اختلافات



شکل‌گیری شخصیت به حداقل رساند و به جای تاکید بر ناهمشیار به نقش هشیاری در تعیین رفتار تاکید داشت. او معتقد بود که تلاش برای اهداف آینده‌می تواند رفتار زمان حال را تحت تاثیر قرار دهد. لذا در روش درمانی خود از تشویق استفاده می‌کرد. آدلر شخصیت انسان را یکپارچه می‌دید که ما را در جهت رسیدن به برتری و کمال هدایت می‌کند.

در اینجا به چندین مفهوم که اساس نظریه شخصیت او را تشکیل می‌دهد اشاره می‌کنیم:

۱- هدف‌های تخیلی:

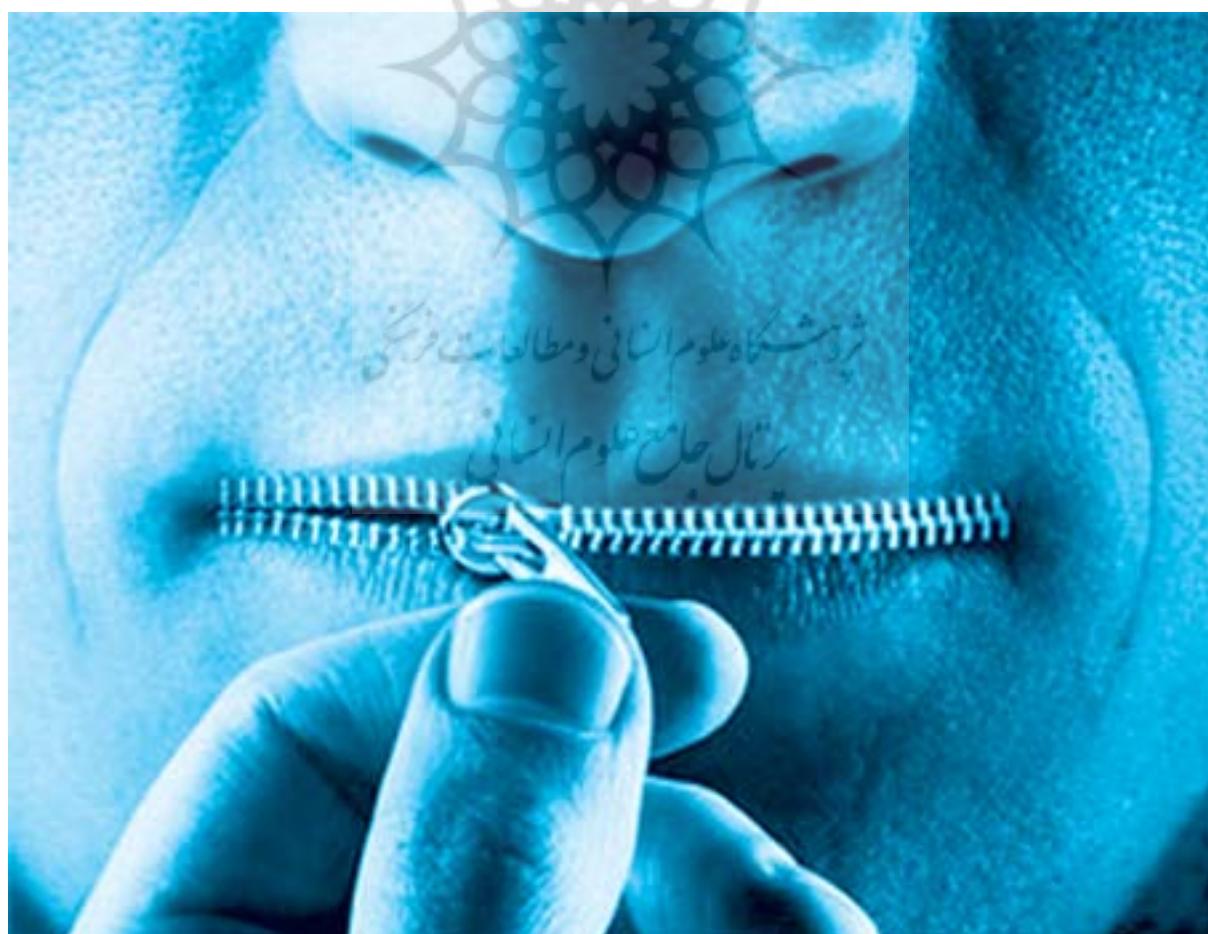
آدلر پس از جدایی از فروید و استفاده از عقایدوی هینگر، مبنی بر اینکه زندگی بشر مجموعه‌ای از افکار تخیلی است که در عالم واقعیت وجود خارجی ندارند، اعتقاد بر آن پیدا کرد که محرک اصلی رفتار بشر، هدفها و انتظارات او از آینده است. به عقیده‌ی آدلر انسان سالم قادر است خود را از قید و بند این تخیلات رها کند و به هنگام لزوم با واقعیات روبرو شود. در حالیکه فرد روان نزند به این کار قادر نیست و همواره در خیال پردازیهای خود

نگرشها و تفکر انسان قلمداد کرده است. آدلر با استفاده از فلسفه کانت، بخصوص از نظر مفاهیم امور مطلق، منطق خصوصی و غلبه یافتن، شباهت زیادی دارد.

آدلر به شدت تحت نفوذ فلسفه وی هینگر قرار داشت، و رد نظریه‌ی جبر گرایی را در نظریات وی هینگر کشف کرد. آدلر معتقد بود که انسان خود سرنوشت خویش را تعیین می‌کند. روانشناسی آدلر کلی نگری را به نفع کلی نگری ردمیکند و هیچ گونه تقسیم‌بندی دو بعدی، نظیر خودآگاهی و ناخودآگاهی، را قبول ندارد. زندگی در نظر او «بودن» نیست بلکه «شدن» است. آدلر جبرگرانیست و به آزادی انتخاب مسؤولیت و با معنی بودن مفاهیم در طرح زندگی انسان معتقد است.

مفاهیم بنیادی نظریه‌ی آدلر:

نظریه‌ی شخصیت: نظریه‌ی آدلر درباره‌ی شخصیت نظریه‌ای کاملاً اقتصادی و صرفه جویانه است، بدین معنی که با چند مفهوم اساسی، تمام ساخت نظریه را تبیین می‌کند. آدلر در نظریه‌اش، بر خلاف فروید، نقش امیال جنسی را در



بودن، مقتدر بودن و برتر بودن. هدف آدلر از تفوق و برتری: احراز مقام اجتماعی یا فرمانروایی بر دیگران نیست بلکه منظورش خودشکوفایی و ارتقای خود است. تفوق و برتری طلبی بارشد فیزیکی هماهنگ و همگام است. اصلی ذاتی و پوپیاست که از نسلی به نسلی دیگر منتقل می‌شود. آدلر معتقد است تلاش برای تفوق و برتری در افراد به صورت‌های مختلف بروز می‌کند. مثلًا فرد روان نژند برای نیل به عزت نفس، قدرت و بزرگ جلوه دادن خویش تلاش می‌کند. در حالی که فرد عادی برای هدف‌هایی تلاش می‌کند که در درجه‌ی اول ماهیت اجتماعی داشته باشد.

۳- احساس حقارت و مکانیسم جبران:

آدلر در آغاز کارش نقص عضو و جبران افراطی را مطرح کرد. همچنین او ملاحظه کرد که شخصی که عضو معیوبی دارد اغلب می‌کوشد با تقویت آن عضو، از راه تربیت فشرده، آن ضعف را جبران کند. در این موقع آدلر مهتری و کهتری و ناچیزی را با مردانه نبودن و یازنانگی معادل می‌دانست و عمل جبرانی آن را «تعرض مردانه» نامید. پس از آن با ارایه نظر جامع تری معتقد شد که احساس حقارت از نوعی احساس بی کمالی یا ناتمامی در هر بعده از زندگی ناشی می‌شود. به نظر آدلر حقارت نشانه‌ی غیر عادی بودن نیست بلکه علت تمام پیشرفتهای و بهبودی هادر زندگی انسان می‌باشد. جبران، مکانیسمی است که به کمک آن فرد احساس حقارت خود را تلافی می‌کند. مکانیسم جبران چنانچه به صورت افراطی تجلی کند، حالت مرضی به خود می‌گیرد و رفتارهای فرد را مختل می‌کند. به علاقه‌ی اجتماعی صدمه‌ی زندوقدرت طلبی را در او فوق العاده تقویت می‌کند.

۴- علاقه اجتماعی:

به عقیده‌ی آدلر علاقه‌ی اجتماعی، جبران صحیح و مسلم همه‌ی ضعف‌های طبیعی یک‌فرد است. استعدادی ذاتی برای همکاری با دیگران جهت رسیدن به اهداف شخصی و اجتماعی است که از طریق تجارت یادگیری در دوره کودکی رشد می‌کند. آدلر معتقد است که علاقه‌ی اجتماعی امری ذاتی است و انسان به طور ذاتی مخلوقی اجتماعی است، نه اینکه از روی عادت اجتماعی شده باشد. از نظر او، هر شخص پیش از هر چیز یک موجود اجتماعی و نه زیستی است؛ شخصیت مادر اثر محیط و تعامل‌های اجتماعی فردی شکل می‌گیرد، نه در اثر نیازهای زیستی و تلاش پیوسته مابرای اراضی آنها. وجود یک



غوطه ور است. در نظر آدلر هدف‌های تخیلی علت ذهنی رویدادهای روانی هستند.

پیش فرض پیروان آدلر آن است که هدف روان تامین برتری است. هدف هر فردی در ماههای اولیه‌ی زندگیش در کودکی شکل می‌گیرد و تحت تاثیر محیط تعیین می‌شود. هر یک از ما فقط آن چیزی را ارزش می‌نهاد که متناسب با هدف اوس است. بدون درک روشی از هدف نهایی فرد، درک واقعی رفتار او غیر ممکن است و نیز، تا ندانیم که کل فعالیت فرد تحت تاثیر هدفش قرار دارد، نمی‌توانیم هیچ یک از جنبه‌های رفتار و در نتیجه کل شخصیت او را ارزشیابی کنیم.

۲- تلاش برای تفوق و برتری:

آدلر در سال ۱۹۰۸م، به این نتیجه رسید که تمایلات تهاجمی از غریزه‌ی جنسی بسی مهمنرند. ولی اندکی بعد واژه‌ی پرخاشگری یا تهاجم را به «میل به قدرت» تبدیل کرد. آدلر قدرت را جنس مذکر و ضعف را با جنس مونث همانند می‌دانست. او در این مرحله از تفکر خویش، عقیده «تعرض مردانه» را مطرح کرد و آن را شکلی از جبران افراطی دانست که هم مردان و هم زنان در موقع احساس عدم کفایت و یا حقارت به آن متول می‌شوند. از این رو می‌توان گفت که با توجه به هدف نهایی انسان سه مرحله در تفکر او وجود دارد: تهاجمی

می شود. رابطه بین مادر و کودک، تماس بدنی و روانی به هنگام شستشو، نظافت و لبخندها و واکنش‌های کودک، در تحکیم روابط مادر و کودک بسیاری اساسی است. در این مقطع زمانی، شرایط باید به گونه‌ای فراهم شود که فرد متوجه ارزش شخصی وقدرت خویش شود و در نتیجه آن تمایل به تسلط یافتن که در نهادهای کسی نهفته است ارضامی گردد. موفقیت‌ها، توانایی‌ها و عمل چیزی جز اثبات شخصیت و احساس مهمتری نیست.

۶- خود خلاق:

تجارب معینی از طریق وراثت و محیط به انسان منتقل می‌شود اما آنچه پایه نگرش اورانسبت به زندگی تشکیل می‌دهد روشی است که فعالانه به کار می‌برد و با آن تجربیات خود را تفسیر می‌کند. این مبحث، اوج نظریه آدلر محسوب می‌شود که اشاره می‌کند انسان استعداد آن را دارد که شخصیت و سرنوشت

احساس اجتماعی همگانی است. به طوری که تمام انسان‌هارا با یکدیگر برابر می‌کند. احساس اجتماعی، پایه و اساس تمام پیشرفت‌های مهم تمدن است. نقطه‌ی مقابل احساس اجتماعی، تمایلات و تلاش‌هایی است که در جهت قدرت شخصی و برتری انجام می‌گیرد.

به نظر آدلر شخصیت‌های بیمار گونه آنها یی هستند که نتوانسته‌اند به شیوه‌ای که از لحاظ اجتماعی سازنده است، به برتری برسند. این شخصیت‌ها از خانواده‌هایی به وجود می‌آیند که رقابت، بی توجهی، سلطه گری، بهره کشی، یالوس کردن بر آنها حکم فرماست و تمام این‌ها، از علاقه‌ای اجتماعی جلوگیری می‌کنند. فرزندان این خانواده‌ها با صدمه زدن به دیگران، برای زندگی کامل تر تلاش می‌کنند. کودکانی که از علاقه‌ای اجتماعی منع شده‌اند، برای رسیدن به برتری یکی از این چهار هدف خودخواهانه را انتخاب می‌کنند: محبت خواهی، قدرت طلبی، انتقام جویی، و اعتراض به نارسایی و شکست. از دید آدلر مشکلات ارتباط، اصولاً مشکلات همکاری هستند. ارتباط کار آمد بنابر ماهیت آنها نوعی تلاش مشترک است. اگر کسی به خاطر تمایلات شخصی از دادن اطلاعات خودداری کند، یا اگر کسی برای کسب امتیاز رقابت طلبانه اطلاعات گمراه کننده بدهد، ارتباط دچار تعارض خواهد شد. زوج‌هایی که بر سر رقابت، مثل رقابت نقش جنسی، باهم تعارض دارند، با اینکه هر یکی می‌توانند با دوست یا هم جنس خود ارتباط خوبی داشته باشند، اغلب از مشکلات موجود در ارتباط با یکدیگر شاکی هستند.

۵- سبک زندگی:

هر یک از افراد برای رسیدن به کمال به شیوه‌ای خاص رفتار می‌کنند تا به وسیله آن، احساس حقارت واقعی یا خیالی خود را جبران کنند. سبک زندگی، این رفتارها را شامل می‌شود که در سینین^۴ یا ۵ سالگی ثبیت می‌شود. شیوه زندگی، ترکیبی مشخص و منحصر به فرد از انگیزه‌ها، خصلت‌ها، علایق و ارزش هاست که در هر عملی که فرد انجام می‌دهد تجلی می‌شود که تعیین کننده نحوه اندیشیدن، آموختن و رفتار کردن است. بنابراین این طرح از پیش تعیین شده که زیر بنای تمام زندگی روانی را تشکیل می‌دهد و تمام رفتار فرد از آن نشأت می‌گیرد، در سال‌های نخست زندگی فراهم می‌شود که نقطه عطف آن بر نحوه کیفیت روابط پدر و مادر و کودک استوار





مصالح توسط نیروی خلاق فرد است که در یک طرح و هدف، در ساخت شخصیتی که هدف خاص خود را دارد، همگرا می شود. آفرید آدلر بهداشت روانی یا به عبارت دیگر بهزیستی استوار و شادگامی را در سه جمله خلاصه می کند: "همسازی در زناشویی و کانون خانواده، همسازی با کار و حرفه و بالاخره همسازی با دیگران"

خویش را با سبک زندگی خاص خود تعیین کند نه اینکه منتظر شود تجارب گذشته آن را تعیین کند. خود خلاق یک نظام شخصی و ذهنی است که تجربه های فرد را تعبیر می کند، به آنها معنامی بخشد و از طریق جستجو و تحقیق، اقدام به خلق آنها می نماید تا شیوه زندگی که منحصر به خودش می باشد، محقق سازد. خود خلاق ویژگی هایی چون وحدت، ثبات و فردیت به شخصیت می بخشد و سرچشممه فعل زندگی است. آدلر، ساخت شخصیت را ارثی نمی داند بلکه اکتسابی می داند. پس از تولد، طفل تازمانی که شخصیت وی به طرف معینی جهت گیری نکرده می داند با آن چکار باید کند. خط رهنمود دهنده که شخصیت در نخستین سال های زندگی برای خود تدارک می بیند، همانا هشیار شدن به تجهیزات سرشتی، نقیصه های خود، تاثیر محیط اطراف و به کار گرفته شدن این

منابع:

P30world forums

Aftab.ir

Bitasoft.ir